

Simona Bohatá

Život se nám směje a říká:

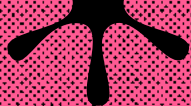
„Seš nahananej, kámo!“

A často má recht.

Zbabělí hrdinové

Host

**Simona
Bohatá**

**Zbabělí
hrdinové**

**Simona
Bohatá**

**Zbabělí
hrdinové**

Brno 2023

*Těm, co se brodí kalužemi
špatných rozhodnutí.*

Kniha byla vydána za finančního příspěví
Ministerstva kultury ČR
a Nadace Český literární fond

MINISTERSTVO
KULTURY

N A D A C E

© Simona Bohatá, 2023

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1833-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1834-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1835-7 (MobiPocket)

Slunce v úplňku

► Michal

„...co mám dělat. Prostě tady na vás počkám. Ne, nenecháme to na jindy,“ vytípl telefon dřív, než stačil Stejskal mektat, že neví, jak dlouho bude stát v zácpě. Ať to objede, ať to tam nechá a jde pěšky nebo ať si stopne vrtulník. Debil jeden. Michal zuřil. Platí mu dost na to, aby přišel jednou včas. Kurva. Ještě že nedomluvil na dnešek i ty kupce. Chlap je už celej nedočkavej, protože na něho tlačí jeho stará. Nová stará, aby bylo jasno. Tohle Michal zná moc dobře, sám si to zažil. Rozvod, nová ženská, nověj barák, nový děti. Nový starosti k těm starejm. Ale co, vymlouvat mu to nebude. Jemu taky nikdo neradil.

Do domu se mu nechtělo. Bylo to tam pořád stejné, mohl by chodit poslepu. Dlaždice na třetím schodu se viklá, jedna, druhá, třetí štangle zábradlí, čtvrtá chybí. Vyjít schody, tři kroky vlevo a nahmátnout kliku kuchyňských dveří. Jde ztěžka a krytka na klíčové dírce nejde otočit. Dveře nevržou, ale prozradí ho průvan z chodby.

„Zavři, ať netáhne,“ houkla na ně vždycky matka, i když k nim byla zády. Jindra se držel pokaždé za ním, jako

kdyby mu to pomohlo. Kdyby mu aspoň on pomohl. Přestaň se mi tlačit na záda, už s tím nic nenaděláme, brácho.

Michal otevřel oči a barák tam stál, jako by se mu vysmíval. Nemáš kuráž si mě nechat? Nemám chuť si tě nechat, seš jen závaží, jen blbej, zkurvenej barák.

Vyšel ven z domu. Do hajzlu s pevnou vůlí, řekl si, vyzul krabičku a vyklepl cigaretu. Rozhlédl se po zahradě. Na pražské poměry je velká, navíc rohová parcela, to se taky počítá. Ty keře vzadu. Měli tam s Jindrou tunely, kterými se dostali až k plotu, a tam si udělali doupě. Vlastně ani neví, co tam dělali, jen si tam zalezli a pozorovali skrz plot cvrkot na ulici, brady položené na cihlové podezdívce. To je bavilo nejvíc a Jindra říkal, že jsou neviditelný. Michalovi se to líbilo, ale pro Jindru to byla vážná věc.

„Chci nebejt vidět. Dívat se na ostatní, ale nebejt přítom.“

„A proč? Abys je moh nakopnout?“ smál se Michal, ale Jindra vrtěl hlavou.

„Proč bych je kopal? Jen bych se díval a nikdo by nekopal mě,“ řekl tenkrát.

Michal vstal a prošel zahradou ke kůlně. Rezavé listí se mu lepilo na boty, vzduch byl mokrá a střechy činžáků pod kopcem se leskly mrholením.

„Neni to dobrej nápad, pane Kámen, prodávat barák na podzim, na jaře všechno kvete, lidi jsou víc natěšený a jaro hodně věcí schová... navíc ten výhled na město na jaře...“ přemlouval ho Stejskal. Michal věděl, že má pravdu, a bylo mu to fuk. Stálo ho dost námahy z máti vyrazit plnou moc. Ještě že to nečetla. Těch cest do starobince, těch ksichtů, který se na něho pohoršeně šklebily. Víte

hovno, vracel jim v duchu jejich němé odsouzení. Víte úplný hovno.

Chtěli vidět zahanbení a slyšet *ahoj, maminko, ty ale vypadáš dneska nádherně a to víš, že bysme tu byli rádi častěji, tatko, ale práce, práce, práce...* Tak žvanili ostatní příbuzní, když přijeli oprášit své staříky a stáhnout je o penze. Jenže doktoři, vrchní i sestry, všichni věděli, že je Michal Kámen jinej kofr. Nežvanil na matinku, nešmejdil jí v šupletí kvůli pár stovkám. Platil jim dost na to, aby měla všeho dostatek a byla vždycky připravená na pár koleček parkem. Nachystaná u vchodu, usazená na lavičce a obalená dekou se sestrou za zády.

„Dobrý den, pane Kámen, jak se máte?“ úslušnost, uplacené úsměvy. Sestra pokaždé matce pomohla do vozíku a Michal ji tlačil po parku. Matka mohla chodit a doktor několikrát Michalovi naznačil, že by jí pohyb prospěl víc než sezení. Ale z představy, že se do něho matka zavěsí a on se s ní bude šourat kolem starobince, se Michalovi zvedal žaludek.

„Ne. Když přijedu, bude připravená na projížďku. Platím snad dost na to, abych si mohl říct, jak to bude...“ Schwálně mluvil s doktorem jako buran. Zabralo to. Doktor se vyděsil, že by ten bohatý debil mohl bábu přešibovat jinam. Příště dřepěla na vozíku vedle vchodu, jako by čekala na autobus. Sestra mu ji předala s nakyslým úsměvem a matce popřála *krásnoukrásnoukrásnou prochajdu, paní Kámenová*. Běž do prdele, odpověděl jí tehdy v duchu Michal. Příště na něho Prochajda vysílala úsměvy až na parkoviště. Asi proběhlo školení s názvem Babu Kámenovou nedáme, radši duši prodáme.

Michal kroužil s matkou parkem a ona se ho vyptávala na firmu, na děti, na dům. Odpovídal jí jednoslabičně nebo vůbec. Někdy si postěžovala, že by s ní měl víc mluvit.

„Měl bys mi vyprávět, jak se máš, co dělají děti a co Marcelka. Jsem moc ráda, že sis našel takový šikovný děvče, ta Karolína vůbec nebyla pro tebe, tu jsem neměla ráda,“ lichotila mu, a aniž by to tušila, zvedala mu tím mandle. Rozvod s Karolínou byla jeho největší chyba. Ba ne. Největší chyba byla myslet si, že je Jindra konečně v cajku.

Teď už za matkou nikdy nepojede. Podepsala mu prodej baráku, jeho velké vítězství. Vlastně byl kadet, žádný trapný konfiskáty penze, rovnou barák. Moje pomsta za Jindru, za zkurvenej život, kterej jsi nám připravila. Seru ti na barák, seru ti na prachy, matko. Ale tohle si zasloužíš. Shnij si tam sama. Bude jí dál platit všechny ty invalidní vozíky, švýcarské léky, masáže a relaxační dopoledne. Ale už ho tam neuvidí.

Tamhle v kůlně se taky často schovávali. Vůbec se pořád schovávali. Co si Michal pamatuje, Jindra byl pořád někde zalezlý. Ale ještě dřív než Jindru si pamatuje jeho křik. Jindra křičel často a Michala to lekalo a taky začal rvát. Potom ale přišla vždycky máma a řekla: „To nic, Mišánku, spinkej,“ a on spinkal.

Michal vzal za kliku, ale dveře dole drhly. Musel odkopnout dva drny, které se postavily dveřím do cesty, a až pak se mu povedlo kůlnu otevřít. Udivilo ho, že musel sehnout hlavu, aby vešel, a pomyslel si, že je to asi dávno, co tu byl naposledy. Sedl si na plechovou bednu a rozhlédl se kolem. Na háku visela houpačka, ale vůbec si nepamatoval, že by ji měli někdy pověšenou. Regál plný plechovek

od barev. Nechal je tu po rozvodu otec, a vždycky když přišel pro Michala, ztropila matka scénu, že má vyklidit kůlnu. Nikdy to neudělal. Vždycky stál venku a čekal, až Michal vyjde. Když ho večer vrátil, nacházel Michal Jindru sedět potmě na okně a v osvětlení z pouliční lampy bylo vidět, že má Jindra čerstvé modřiny. Michal nechtěl nechávat Jindru samotného a myslel si, že matka nebude bráchu tlouct, když vzal otec Jindru taky ven.

„Já bych ho vzal, ale ona ho nepustí, že není můj,“ odpovídal mu otec.

Michal se díval na plechovky a dumal, jak dlouho už je otec po smrti. Nevzpomněl si. Vlastně je to jedno. Vedle regálu stál kufr. Měl zrezlé zámky, ale stačilo vzít šroubovák z police a povolily. Nic zvláštního, jen krámy. Plesnivý notes ručně psaných receptů ještě po babičce, sáček s léky, alnagon, algena, sedolor. Ty si Michal pamatuje, matka je do sebe házela jako lentilky vždycky potom, když ztloukla Jindru. Přivazovala ho k noze stolu páskem od županu a řezala ho vařečkou. Jednou Michal vylezl z postýlky a viděl to na vlastní oči. Matka si asi myslela, že mu to bude jedno, ale nebylo. Měl Jindru rád a od té doby matku nenáviděl. Tenkrát se jí pověsil na ruku a ona místo Jindry praštila jeho. Rozbrečel se a Jindra brečel s ním. Sehnula se k němu, chtěla ho pohladit a říkala: „Já nechtěla, Mišánku...“

Uhnul jí, přelezl po čtyřech k bráchovi a snažil se rozvázat šňůru. Nešlo to. Byl ještě malý, bylo mu sotva pět a Jindrovi osm.

„Rozvaž ho,“ zařval na matku a ona poslechla. Od té doby se Michal od Jindry nehnul ani na krok, byli nerozluční

a matka se chovala k Jindrovi sice neurvale, ale málokdy se stalo, že by ho uhodila, a ke stolu ho už nikdy nepřivázala.

Zdalo se, že Jindra vůbec nepřemýšlí o tom, proč matka mlátí jeho a Michala ne. Upnul se na něho jako na svého ochránce a Michal, přestože byl mladší, pořád tahal Jindru z bryndy. I ve škole se ho zastával. Jednou vletěl mezi chumel kluků, kteří do Jindry strkali a pošklebovali se mu. *Tvuj brácha má větší kuráž než ty, srabe* a taky *Schovej se za bráchu, hrdino*, posmívali se Jindrovi, ale většinou ho nechávali být.

Mimo školu byli pořád spolu, a když šel Jindra na učňák, čekával na něho před základkou. Ale jak rostli, začal se Michal za Jindru stydět a čím dál častěji se vytrácel ze školy zadním vchodem. Když se blížil k domovu, nacházel Jindru sedět na zídce před domem. Jindra měl vždycky radost, když se sešli, a aby mu vydržela, prolézal s ním Michal keře a dívali se na ulici. Jenže to už si Michal připadal spíš jako zřízenec z blázince. Někdy ho Jindra překvapoval. Zamiloval se do ptáků a naučil se je všechny rozeznávat podle atlasu. Rád pozoroval ptáky na nebi a vydržel se dlouho dívat proti slunci. Michal mu říkal: „Neblbni, Jindro, zkazíš si oči,“ ale Jindra se smál. „Slunce je krásný, a nejkrásnější je, když je v úplňku...“

Michal viděl, že se Jindrova mysl čím dál častěji vydává po cestách, kterým nerozuměl. Matka si v té době už Jindry vůbec nevšímala a někdy Michalovi říkala: „Vždycky jsem věděla, že jednou bude mešuge. I tak je dost velkej na to, aby se o sebe postaral. Proč to děláš za něho? Proč si raději nenajdeš nějaké děvče?“ A často dodávala: „Já nemůžu za to, že je to trotl. Měla jsem ho zabalit a poslat

jeho fotrovi, jen kdybych věděla kam... Ale ty seš jinej, Mišánku, ty máš přece na víc než se tahat s takovým...”

Ano, máti, nemusel bych se s ním tahat, nebejt tebe, říkával jí často v duchu. Dávno pochopil, že jediný důvod, proč matka nestrčila Jindru do děcáku, byl, že se bála odsouzení. Co by tomu řekli v kanceláři? A tady v ulici? A tak se mstila. Zuřivě, potichu, nenávistně.

Jindra se pro Michala stával přítěží. Když šel Michal na střední, zakázal mu, aby na něho čekal před školou, a Jindra sedával na zídce, mával na něho z kůlny nebo z keřů na zahradě. Tou dobou už byl z učňáku venku, jen tak tak, že mu dali výuční list, a matka na něho ječela, aby si koukal okamžitě najít místo.

Michal se zařekl, že Jindru nechá, ať se postará sám, ale když se byl Jindra ptát, vyhazovali ho a matka dělala scény. Nakonec to Michal vzdal. Zašel za panem Vaněčkem, co jim kdysi zasklíval verandu a nechal tehdy Jindru, aby mu pomáhal tmelit okenní tabulky.

„Znával sem vašeho dědu, nebyl to špatnej chlap... já to s Jindrou zkusim,“ řekl sklenář Vaněček Michalovi a bylo znát, že ví o jejich rodině své. Jindra chodil do práce rád a zdálo se, že všechno bude dobré, když už jsou oba dospělí.

Já si fakt myslel, že až vyrosteme, bude všechno v pořádku, brácho, říkal Jindrovi i teď v duchu. Podíval se na hodinky. Sakra, kde ten Stejskal je. Tvrдне tady kvůli němu už skoro hodinu. Oknem kůlny bylo vidět, jak slunce vykukuje skrz mraky a nad zahradou přeletělo hejno vran, křídla lesklá jako černé uhlí. Viděl, jak malý Jindra klečí u toho okna a radostně mu ukazuje: „Podívej, Michale...”

vrány letí kolem slunce. Zase je v úplňku. Je lepší než měsíc, protože je v úplňku pořád... je úplný, takže má úplně všechno. Podívej, Michale...“

Michal znovu zmáčkl poslední volané číslo.

„Pane Kámen. Už se blížím. Dejte mi tak půl hodky, nejvíc...“

„Prostě tu na vás čekám...“ štěkl Michal na závěr do telefonu. Proč mu vlastně voláš, debile, pomyslel si. Ani záhu si tím nezchladíš. Kdyby aspoň nebyla taková kosa. Ale v baráku není líp. Rok se tam netopí, okna jsou shnilý.

Už přes rok byla matka v domově. Z nemocnice ji po vyléčené zlomenině krčku odvezl přes její protesty rovnou do Rezidence Senior. Cha, rezidence. Poprvé viděl matku bezmocnou a ustrašenou. Stejný výraz vídal na Jindrově tváři, když byli malí. Jaks mohla, máti...

Když ji stěhoval, posadil ji dozadu a sledoval její výraz ve zpětném zrcátku. Dívala se z okýnka, otáčela se ve snaze dočíst název vesnice, kterou projížděli, a s každým přibývajícím kilometrem byla vyděšenější. Tohle je za Jindru, každý kilometr je jedna rána. Kdybych ti měl naložit stejně, objedeme zeměkouli, pomyslel si hořce a doufal, že Jindra už teď nepláče ze spaní.

Skoro každý den mu volal do ústavu a Jindra mu vyprávěl o Karlovi, o Zdeničce a o výletu do ZOO. Michal měl strach, že si Jindra v ústavu nezvykne, ale doktor ho ujišťoval, že takových pacientů mají víc a že Jindra by mohl svůj pokus kdykoliv zopakovat.

Michal pořád v duchu slyšel Vaněčka, jak na něho huláká do telefonu: „Proboha, pane Kámen, Jindra se mi tu podřezal.“ Michal si nejdřív myslel, že je to trochu větší

nehoda ve sklenářství. Jenže Vaněček to viděl, obě zápěstí rozpáraný jedním tahem a Jindra se smál, dokud neupadl, a Vaněčka málem ranila mrtvice. Michal poté na radu doktora z vinohradské psychiatrie nechal Jindru převézt do sanatoria v Hořejovicích.

Nebylo to pro něho veselé období. Aspoň kdyby nebyl takový pitomec a nerozvedl se s Karolínou. Karolína měla Jindru ráda, prohlížela si s ním jeho atlasy a občas mu koupila další. Marcele byl Jindra nepříjemný a vyhýbala se mu. Nepasoval jí do zdravého životního stylu. Byla buď ve fitku, nebo psala články o hubnutí a sestavovala jídelníčky tlustým a zoufalým bábám. Co na ní vlastně viděl? A co ona na něm? A co na nich budou vidět děti, až vyrostou? Je stejný, jako byl jeho otec? Nevěděl. Ale věděl, že čas, který dává firmě, je ve skutečnosti pouhá záminka, jak se vyhnout rodině.

Zahradou se plížila kočka, pod kůží jí hrály všechny svaly a nervy. Opatrně se přibližovala k vrabčákovi vyhřívajícím se v chudých paprscích. Ty bys ho nenechal sežrat, vid', brácho? Michal vstal a praštil do stěny kůlny. Vrabec sebou škulbl a uletěl.

Jindra byl ptáky úplně posedlý a nejraději je pozoroval proti slunci. Michal mu proto koupil sluneční brýle a Jindra je poslušně nosil. „Takhle se vydržíš dívat daleko dýl,“ vysvětloval mu Michal při poslední návštěvě, když mu přivezl úplně nové raybany. Jindra mu ukázal park, pozdravili několik pacientů.

„To jsou mí kamarádi,“ vykládal Jindra důležitě Michalovi. Sedli si na lavičku, Michal vyndal balíček a podal ho Jindrovi.

Jindra rozbil papír a otevřel knihu.

„Tenhle atlas ještě nemáš. Je hodně starej. Představ si, že všechno namaloval Karel Svoboda. Moc o něm nevim, ale dočetl jsem se, že byl malíř a zrovna na ptáky byl fakt machr...“ vykládal Jindrovi, který nábožně otáčel stránku po stránce a tiše se usmíval.

„Ahoj, Jindro,“ volala na něho holka v teplákách. Michalovi se líbila, ale Jindra ji nevnímal. Byl v ptačí říši.

„Proč máš tak rád ptáky, Jindro?“ zeptal se ho tehdy Michal.

„Protože mají křídla. Můžou uletět...“ usmál se Jindra. Michal mu chtěl ještě říct, že bude prodávat jejich dům, ale nakonec to neudělal. Ještě dlouho seděli na lavičce, Jindra si nasadil nové brýle, díval se do slunce a řekl Michalovi: „Slunce je v úplňku...“

„Co to je za zvláštní ujednání, pane Kámen?“ ptal se ho Stejskal poté, co se mu asi dvacetkrát omluvil za zpoždění.

„Co myslíte?“ odpověděl mu otázkou Michal, i když věděl dobře, na co se právník ptá.

„To s tím stolem, samozřejmě,“ upřesnil Stejskal svou otázkou. „Jak tam píšete, že v rámci prodeje bude z kuchyně vynesena stůl a spálen na zahradě. Tak přesně tohle mám na mysli, pane Kámen.“

„Co na tom není jasnýho? Prostě to tak chci. Bez toho žádná smlouva,“ odpověděl mu Michal a věděl, že Stejskal tohle bude dávat k lepšímu v právnickém klubu jako historiku ze života zbohatlického křupana, co při prodeji baráku pálí nábytek.

„To ano, tak to ano. Já jen... jestli to nemá nějaký význam, ale samozřejmě to s kupci dohodnu...“ odpověděl mu Stejskal a zeptal se: „Tak snad bychom mohli dovnitř?“

„No, co nám zbejvá, že jo,“ kývl Michal a vyndal z kapsy klíče. Odemkl a vešli na verandu. Tmel, který tak pečlivě Jindra jako malý utěšňoval s Vaněčkem, odpadával. Vystoupali po schodech, Stejskal klopýtł o rozviklanou dlaždici. Vešli do kuchyně a Michal ukázal prstem:

„Tenhle. Ihned po prodeji vynést, spálit a poslat mi fotky. Stačí mobilem.“

„Pane Kámen... a co kdybychom. Tedy, že bychom se vyhnuli tomuto odstavci a kupříkladu to provedli ihned?“

Michal se musel v duchu smát. Stejskal, akurátní právník, se stydí dát do smlouvy tuhle kravinu. Ale vlastně mu to myslí. Ježiš, já jsem blbej. Dyť má pravdu. Otevřel druhé křídlo dveří a řekl Stejskalovi:

„Máte pravdu, sakra. Tak to bafněte a dem s tím ven.“

Vynesli stůl doprostřed zahrady. Michal vešel do kůlny, prohrabal regál s barvami a našel flašku se zbytkem ředitla. Polil nohu sedřenou šňůrou od županu a chtěl škrtnout zapalovačem, ale Stejskal řekl:

„Tedy, pane Kámen, kdybyste už nic neměl, tak já bych raději...“

Michal se na Stejskala zašklebil. Najednou měl daleko lepší náladu.

„Jasně, tady máte klíče,“ sáhl do aktovky, „tajdle plnou moc, a až to bude hotový, dejte mi vědět.“ Podal Stejskalovi ruku. Tomu se zjevně ulevilo, a když odcházel ze zahrady, ještě se ve spěchu otočil, aby se podíval na Michala, jak stojí u hořícího stolu a dívá se do slunce.

Tohle je táborák pro tebe, brácho. Doktor říkal, že jsi jim utek a dlouho tě nemohli najít, zahrada kolem sanatoria je obrovská. Prej tě uviděli až lidi z chodníku. Zalezl sis za keře, vid? Jenže to nejde, takhle jen v pyžamu si prohlížet atlas. Kdyby se aspoň k zápalu plic nepřidala voda na plicích, jenže ona se přidala a tys prej už vůbec nechtěl... Nemohli nic dělat, Jindro, když jsi přestal bojovat. Promiň, kurva, promiň, že jsem tě zase neochránil. Slunce je v úplňku, brácho, můžeš letět.

► Danuše

Danuše Kámenová seděla na terase a snažila se neposlouchat Kubátovou a Neradovou. Zase ty jejich recepty. Obě mají místo mozku bábovku a místo ksichtu štrúdl. Řekne sestře, že musí volat Míšovi. A Míša musí zařídit, aby ji nedávali na terasu vedle těch dvou. Jedna kuchta horší než druhá. Tohle ona nemá zapotřebí.

Sice po operaci nemůže moc na nohy, rychle se unaví, i když má hůlku, ale pořád ještě má úroveň. A až Míša udělá tu rekonstrukci, tak se nastěhuje zpátky. Míša jí sice nic neřekne, ale ona ví, že ji jen tak škádlí. Míša jeden. Jen kdyby se tak nedřel. Naposledy tu byl, když mu podepisovala všechny ty papíry. Ani to pořádně nečetla, ale proč taky, on Míša ví nejlíp, jak se postarat. Kdyby jen neztrácel čas s tím... no, však víme. Je to blázen, Danuše to tvrdila od jeho narození. Pořád ho mít na krku. A přitom Danuše bývala krasavice, celá ulice se za ní otáčela. Co ulice, i když šla tancovat s Helenou, co měla mámu u mandlu, všichni se motali jen kolem ní a Helena klofala zbytky. Mandl taky není žádná výhra, že jo.

Jenže Danuše byla z baráku, jediná holka, navíc studovaná. Mamka s tatškou si jí hleděli, a když šla po maturitě do práce, táta jí sehnal flíček v kanceláři. Byla nejmladší a ostatní kolegyně na ni žárlily, to je snad jasné. Schválně pracovaly rychle, aby ona byla pořád pozadu, a taky měla nejhorší stůl a bolívalo ji od toho v zádech. Ale to nikoho nezajímalo. Proto odešla, ne proto, že jí *nevoněla práce*, jak tvrdila vedoucí Míšková. Možná že kdyby tam zůstala, nemusela potom lítat v maléru. Stačilo vlastně, kdyby jí dali lepší stůl, mrchy. Kdyby měla lepší stůl, nemusela se celý život vláčet s tím mešuge. A teď ho má na krku Míša.

Míša je zlatíčko. Jak přijel naposledy, řekla mu, že je ráda, že se rozvedl s Karolínou. To byla taková mrcha namyšlená, hubu pořád v knížkách, ani mu pořádně neuvažila. Taky mu to řekla a pochválila mu Marcelku. On Míša ví, že má Danuše pravdu. Proto potom celou dobu mlčel, protože o tom přemýšlel. Je to hodný chlapec. Kdyby měla jen jeho, bylo by všechno jednodušší.

Čert jí tenkrát napískal, aby šla dělat do Pragoexportu. Ale kdo to měl vědět, že se to nakonec tak zvrtně, že jo. Nová práce se jí líbila. Tedy — hlavně se jí líbilo, že vyšla ven a byla na Václaváku. O polední pauze chodila očumovat střevice k Baťovi, a když bylo před výplatou a máti jí dala jen malou svačinu, skočila si na bramborový salát do Koruny. Nespěchala domů, ani když měla padla. Courala se od ocasu k Můstku a někdy šla pěšky až do Vršovic, teprve tam si sedala na tramvaj a nechala se dovézt na Zborov.

Jo, na Zborově. Tam stojí jejich dům. Nejlepší parcela v celé ulici. Danuše je moc šťastná, že Míša začne rekonstrukci. To budou všichni zírat, jak barák prokoukne.